

De feiten thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2, 99 § 1-1°, 146-1°, 147, 148, 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening d.d. 18 mei 1999 (B.S. 08.06.1999)

De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

* * * * *

OP STRAFRECHTELIJK GEBIED :

1. De rechtbank nam inzage van de stukken van de rechtspleging.

Bij de behandeling van de zaak en in de processtukken werd gebruik gemaakt van de Nederlandse taal.

2. De dagvaarding werd overgeschreven op het hypotheekkantoor op 07 november 2006.

3. De rechtbank aanhoorde ter terechtzitting van 09 januari 2007 :

- de middelen en de conclusies van de EISERES TOT HERSTEL. **Het College van Buraemeester en Schepenen van** met kantoren in haar eis tegen de beklaagde. vooraedraen door meester advocaat te die haar ter terechtzitting vertegenwoordigt;
- de vordering van het openbaar ministerie, uitgesproken door substituut-procureur des Konings ;
- de beklaagde, in zijn middelen van verdediging, voorgedragen door hemzelf en bijgestaan door meester

loco meester

beiden advocaat te

Nopens de feiten

4. In mei 1995 diende de beklaagde een bouwaanvraag in met het oog op het bekomen van een stedenbouwkundige vergunning voor het bouwen van twee dakkapellen op een woning (zijn eigendom), gelegen aan de Deze werd evenwel geweigerd. Op 09.11.1995 diende hij vervolgens een nieuwe aanvraag in en ditmaal werd op 28.12.1995 wel een vergunning verleend voor het plaatsen van 1 dakkapel in het voorste dakvlak en 1 dakkapel in het achterste dakvlak.

Op 18.09.1998 richt de technische dienst var een schrijven aan de beklaagde waarin hem wordt gemeld dat werd vastgesteld dat een woning, gelegen te eigendom van de beklaagde, zonder vergunning werd verbouwd van eengezinswoning tot meergezinswoning waarbij alle houten balklagen werden vervangen door betonvloeren en waarbij een dakuitbouw in de voorste en achterste helling werd bijgebouwd. Tevens wordt vermeld dat uit gesprekken tussen de beklaagde en een medewerker van de Technische Dienst bleek dat de beklaagde elke bouwlaag wilde herschikken naar diverse studio's. In dit schrijven werd hij dan ook aangemaand om een bouwaanvraag in te dienen.

Op 02.12.1998 stelt de verbalisant vervolgens volgende wederechtelijk uitgevoerde werken vast:

Het verbouwen van een leegstaand huis met twee bovenverdiepingen en zolder onder zadeldak tot meergezinswoning (momenteel in ruwbouw zonder nutsleidingen):

- vervangen van alle houten balklagen door betonvloeren,
- plaatsen van een tussenverdiep in de doorrit op gelijkvloers
- bijbouwen van een dakuitbouw in de voorste en achterste dakhelling,
- plaatsen van een dakvlakraam in de achterste dakhelling t. h. v. de trapzaal.

Volgens gewestplan

liggen de percelen in een

woongebied.

5. Op 13.01.1999 verklaart de beklaagde onder meer dat hij meent dat zijn vergunning dd. 28.12.1995 nog niet is vervallen. De werken zijn nog niet volledig uitgevoerd. Hij stelt dat er tot op heden geen sprake is van om de woning in te richten als een meergezinswoning. Op het ogenblik dat hij de woning omvormt tot meergezinswoning zal hij de nodige aanvragen indienen.

De beklaagde sprak vervolgens een architect aan met het oog op een regularisatie. Volgens diens schrijven aan de beklaagde dd.

15.06.1999 verkreeg deze van de beklaagde niet de nodige informatie zodat de opdracht werd stopgezet.

Bij zijn verhoor op 23.11.2005 en geconfronteerd met de herstellvordering stelt de beklaagde dat hij nog niet weet of hij daaraan zal voldoen. Volgens hem is het bouwtechnisch niet mogelijk of verantwoord om de dakkapellen naar achter te zetten en is het ook geen omvorming naar een meergezinswoning aangezien hij nog niet weet welke bestemming hij eraan zal geven.

In rechte: Met betrekking tot de verjaring van de strafvordering

6. Bij het ambtshalve onderzoek naar de verjaring van de strafvordering stelt de rechtbank het volgende vast.

De beklaagde wordt vervolgd voor het zonder vergunning verbouwen van een eengezinswoning tot meergezinswoning waarbij o.a. alle houten balklagen door betonvloeren zijn vervangen, een tussenverdieping in de doorrit op het gelijkvloers is geplaatst en in de voorste en achterste dakhelling een dakuitbouw is bijgebouwd waardoor een vierde bouwlaag werd gecreëerd en dit in de periode van 01.09.1998 tot en met 02.12.1998.

Een laatst nuttige stuitingsdaad zou aldus mogelijk zijn tot en met 01.12.2003. In casu dient echter te worden vastgesteld dat de laatst nuttige stuitingsdaad plaatsvond op 17.11.1999 ingevolge het kantschrift van die datum (stuk 35, strafdossier). De rechtbank stelt weliswaar vast dat ook nadien (en voor 01.12.2003) nog onderzoeksdaden werden verricht bij kantschrift dd. 02.02.2000 (stuk 36, strafdossier) en 03.06.2003 (stuk 37, strafdossier). Dit betreffen evenwel niet ondertekende kantschriften zodat daaraan geen stuitende werking kan worden toegeschreven.

De handtekening van de bevoegde overheid verleent authenticiteit aan de daden van onderzoek of vervolging die zij gelast en is dan ook een substantiële vereiste voor de rechtsgeldigheid van die daden. De louter gedrukte of geprinte vermelding van de naam van de Procureur des konings bewijst niet met dezelfde zekerheid als de handtekening dat de bevoegde overheid de daad van onderzoek of vervolging heeft gelast waardoor de verjaring kan gestuit worden. Enkel de handtekening voldoet dan ook aan het vereiste van art. 22 VT Sv. (in die zin, Cass. 18 november 1981, *R.W.*,

Aan voormelde niet ondertekende kantschriften dd. 02.02.2000 en 03.06.2003 kan dan ook geen stuitende werking worden toegeschreven.

De laatst nuttige stuitingsdaad vond dan ook plaats op 17.11.1999 ingevolge het kantschrift van die datum, ondertekend door gerechtelijk stagiair (stuk 35, strafdossier). De verjaring trad dan ook in op 16.11.2004 om middernacht.

Op heden is de strafvordering met betrekking tot de tenlastelegging, zoals weerhouden in de dagvaarding dan ook verjaard.

Nopens de herstellvordering

7. De herstellvordering van het college van burgemeester en schepenen werd ingeleid bij brief dd. 10.10.2005 waar de gewestelijk stedenbouwkundig inspecteur zich bij aansloot bij brief dd. 16.11.2005.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering aldus niet tijdig werd ingeleid nu ze werd ingeleid na de verjaring van de strafvordering (ingetreden op 16.11.2004 om middernacht) zodat de rechtbank onbevoegd is daarover te statueren.

OM DEZE REDENEN, en gelet op de volgende artikelen :

art. 11, 12, 14, 16, 31, 32, 34, 35 en 41 van de wet van 15 juni 1935;
art. 162, 182, 184, 189, 190, 194 van het Wetboek van Strafvordering;
art. 20 e.v. V.T.Sv.

DE RECHTBANK, recht doende op tegenspraak,

STRAFRECHTELIJK

Verklaart de strafvordering vervallen nu de feiten verjaard zijn.

Laat de kosten, gevallen aan de zijde van het openbaar ministerie, ten laste van de Staat.

WAT BETREFT DE HERSTELVORDERING

Verklaart zich onbevoegd om te statueren omtrent de herstellvordering.

Aldus gewezen en uitgesproken in openbare terechtzitting op **23 januari 2007**.

Aanwezig :

alleenrechtsprekend rechter;
substituut-Procureur des Konings;
, griffier